

Sygn. akt I ACa 531/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2015 roku

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Eugeniusz Skotarczak
Sędziowie:	SA Mirosława Gołuńska (spr.) SA Agnieszka Sołtyka
Protokolant:	sekr. sądowy Ziemowit Augustyniak

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2015 roku na rozprawie w Szczecinie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko L. K. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

z dnia 19 marca 2015 roku, sygn. akt I C 2493/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego L. K. (1) na rzecz powódki (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSA M. Gołuńska SSA E. Skotarczak SSA A. Sołtyka

Sygn. akt I A Ca 531/15

UZASADNIENIE

Powódka (...) S.A. z siedzibą w W. w pozwie skierowanym przeciwko pozwanemu L. K. (1) domagała się zasądzenia kwoty 81.500 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 lutego 2014 roku .

Uzasadniając roszczenie powódka podała, co następuje : 20 lipca 2009 roku pomiędzy L. K. (1) a (...) Spółka z o.o. w S. miała zostać zawarta umowy pożyczki kwoty 163. 000 zł. ,którą L. K. (1) miał zwrócić do dnia 30 września 2010 roku. Środki pieniężne niezwłocznie zostały pobrane przez L. K. (1) ze spółki. W dniu 31 stycznia 2012 roku L. K. (1) ,

reprezentując spółkę (...) Sp. z o.o. jako członek zarządu, dokonał cesji wierzytelności ze spółką (...) Sp. z o.o., którą również reprezentował, jako członek zarządu. Mocą tej umowy zbył w imieniu spółki (...) Sp. z o.o., na rzecz spółki (...) Sp. z o.o. wierzytelność z tytułu umowy pożyczki z dnia 20 lipca 2009 roku. Umowa ta jest nieważna m.in. dlatego, że przed jej zawarciem dla spółki (...) Sp. z o.o. w S. został ustanowiony mocą postanowienia Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 31 października 2011 roku kurator w osobie S. K. . W dniu 17 lipca 2012 roku pomiędzy spółką (...) Sp. z o.o. w likwidacji a spółką (...) S.A. w W. została zawarta umowy cesji na podstawie, której powódka nabyła wierzytelność, jaka przysługiwała względem L. K. (1) w wysokości 81.500 zł.

31 marca 2014 roku Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym nakazując pozwanemu L. K. (1) aby zapłacił powodowej spółce (...) S.A w W. kwotę 81.000 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 13 lutego 2014 r. oraz kwotę 4.636 zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania .W uwzględnieniu wniosku powódki w dniu 24 kwietnia 2014 roku Sąd Okręgowy wydał uzupełniający nakaz nakazując pozwanemu by zapłacił jeszcze kwotę 500 zł wraz z ustawowymi odsetkami .

Pozwany L. K. (1) wniósł sprzeciw od nakazu domagając się oddalenia powództwa w całości o zasądzenie od powódki kosztów zastępstwa procesowego . Zaprzeczył by w dniu 17 lipca 2012 roku miał jakikolwiek dług wobec (...) Sp. z o.o., w tym zobowiązanie wynikające z umowy pożyczki z 2009 roku. Zarzucił bezskuteczność nabycia przez powódkę wierzytelności z przyczyny brak określenia cedowanej wierzytelności. Zarzucił też nieważność umowy pożyczki z dnia 20 lipca 2009 r., jako zawartej bez zgody pożyczkodawcy, czyli spółki (...) sp. z o.o. wyrażonej w formie właściwej uchwały (art. 15 § 1 k.s.h. w zw. z art.17 § 1 k.s.h.). Twierdził ,że umowa cesji z dnia 17 lipca 2012 r. była bezskuteczna, ponieważ jedyna wierzytelność jaką posiadała spółka (...) Sp. z o.o. wobec niego została już wcześniej scedowana na rzecz (...) Sp. z o.o. Pozwany nie zgadzał się też z twierdzeniami powódki ,że nie był legitymowany do reprezentowania spółki (...) Sp. z o.o. w umowie z 31 stycznia 2012 r. Podkreślał ,że ustanowienie dla spółki kuratora nastąpiło na podstawie art.42 § 1 k.c. ,gdy sama spółka nie była postawiona ani w stan likwidacji , ani w stan upadłości, a on był członkiem zarządu

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim wyrokiem z dnia 19 marca 2015 roku:

zasądził od pozwanego L. K. (1) na rzecz powoda (...) S.A. w W. kwotę 81.500 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 lutego 2014 roku do dnia zapłaty (pkt I.) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.692 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II.).

Orzeczenie takiej treści zostało oparte na następujących ustaleniach :

(...) spółka z o.o. w S. powstała w 1994 roku , 8 kwietnia 2002 r. została wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego. W 2009 roku 50% udziałów w niej posiadała niemiecka spółka (...) GmbH z siedzibą w H., pozostałe 50 % udziałów posiadała spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S.. Umowa spółki przewidywała w spółce dwa organy: zgromadzenie wspólników i zarząd. Zarząd był w spółce dwuosobowy, każdy z jego członków mógł spółkę reprezentować samodzielnie. W skład Zarządu wchodził pozwany L. K. (1), będący jednocześnie wspólnikiem i członkiem Zarządu spółki (...) sp. z o.o. w S.. Drugim członkiem Zarządu spółki (...) był A. T., będący jednocześnie wspólnikiem spółki (...) GmbH z siedzibą w H.. Pełnomocnikiem Spółki od 1999 r. był A. K., ustanowiony na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia Wspólników z dnia 05 lutego 1999 roku. W dniu 20 lipca 2009 roku w G. pomiędzy pozwaną (...) sp. z o.o. w S., reprezentowaną przez pełnomocnika spółki A. K. a L. K. (1), została zawarta umowa pożyczki.

Na jej mocy L. K. (1) zobowiązał się do zwrotu pożyczonej kwoty 163.000 zł do dnia 30 września 2010 r. W chwili zawarcia umowy L. K. (1) pełnił funkcję członkiem Zarządu Spółki (...) . Drugi członek Zarządu (...) Sp. z o.o.- A. T. nie wiedział o zawarciu umowy pożyczki z 20 lipca 2009 r., dowiedział się o tym już po fakcie. Zwołano wówczas w siedzibie spółki (...) w dniu 6 sierpnia 2009 r. dwa spotkania . W pierwszym uczestniczyli L. K. (1) i A. T.. W drugim brał udział jeszcze A. K.-pełnomocnik spółki (...) . Ze spotkania został sporządzony protokół w dniu 12 sierpnia 2009 r., którego treść została potwierdzona własnoręcznym, czytelnym podpisem ,przez L. K. (1). Z treści protokołu wynika, że L. K. (1) przyznaje, że podjął z kasy spółki środki pieniężne na cele prywatne w kwocie 163.000 zł. Pieniądze te

podjął bez zgody drugiego członka Zarządu A. T. oraz bez zgody wspólnika. Umowa pożyczki z dnia 20 lipca 2009 r. została zawarta bez zgody Spółki (...) wyrażonej w formie uchwały Walnego Zgromadzenia Wspólników. Zgoda ta nie została również wyrażona w formie uchwały wskazanego organu w terminie określonych w art. 17§ 2 k.s.h. To oznacza, że umowa pożyczki jest nieważna. W tej sytuacji pozwany L. K. (1) był zobowiązany do zwrotu kwoty 163.000 zł, którą to pobrał bez podstawy prawnej i która stanowi nienależne świadczenie. Na mocy uchwały z dnia 6 sierpnia 2009 r. Zgromadzenia Wspólników spółki (...), pełnomocnik umocowany do reprezentowania spółki w sporach z członkami Zarządu -A. K. został odwołany z dotychczas pełnionej funkcji, z uwagi na fakt, że bez wiedzy, iż zgody spółki nadużył zaufania pozostałych udziałowców i wprowadził ją w błąd. W trakcie tego sierpniowego spotkania L. K. (1) przedstawiono do podpisania oświadczenie dotyczące uznania długu wobec spółki z tytułu pobranej kwoty 163.000 zł z odsetkami i zobowiązaniem się do jej zwrotu do dnia 31 grudnia 2010 r. Ten jednak odmówił podpisania oświadczenia o uznaniu długu wobec spółki, odmówił też zwrotu pieniędzy w kwocie 163.000 zł.

Spółka (...) złożyła zawiadomienie do Prokuratury Rejonowej w Międzyrzeczu o popełnieniu przestępstwa przez K.. Postępowanie prowadzone przez Prokuraturę Rejonową w Międzyrzeczu w sprawie Ds.1293/10 zakończyło się ostatecznie umorzeniem śledztwa wobec ustalenia, że czyn polegający na przywłaszczeniu pieniędzy przez L. K. (1) na szkodę (...) Sp.z o.o. w kwocie 163.000 zł, nie zawierał znamion czynu zabronionego.

Przed Sądem Okręgowym w Gorzowie Wlkp. w sprawie I C 96/11 toczyło się postępowanie z powództwa (...) Sp. z o.o. przeciwko pozwanemu L. K. (1) o zapłatę kwoty 163.000 zł, wynikającej z umowy z 20 lipca 2009 r. W postępowaniu tym powódka twierdziła, że wskazana umowa pożyczki dotknięta jest bezwzględną nieważnością, ponieważ zgromadzenie wspólników spółki (...) Sp. z o.o. nie wyraziło zgody na jej zawarcie. Sąd zawiesił postępowanie w tej sprawie i określił miesięczny termin do złożenia pełnomocnictwa udzielonego przez radę nadzorczą albo pełnomocnika powołanego uchwałą zgromadzenia wspólników pod rygorem odrzucenia pozwu. Spółka (...) Sp. z o.o. nie mogła podjąć uchwały w ramach Walnego Zgromadzenia z uwagi na to, że ma dwóch członków Zarządu - każdego z ramienia jednego z dwóch wspólników z samodzielnym sposobem reprezentacji. Spowodowało to, że każdy z nich mógł składać samodzielnie oświadczenia woli w imieniu spółki. To z kolei dawało możliwość wzajemnego sabotowania decyzji zarówno przy prowadzeniu spraw spółki, jak i przy jej reprezentacji. W związku z zaistniałą sytuacją (...) Sp. z o.o. reprezentowana przez A. T. złożyła wniosek o ustanowienie kuratora dla spółki. Sąd Rejonowy w Zielonej Górze uwzględnił ten wniosek spółki i w dniu 31 października 2011 r. wydał postanowienie, w którym w punkcie 1. Ustanowił dla spółki (...) Sp. z o.o. w S. kuratora w osobie S. K. (art.42 §1 k.c.), a w punkcie 2. Upoważnił kuratora do prowadzenia spraw spółki: "(...)"Sp. z o.o. w S. oraz do jej reprezentacji z zastrzeżeniem, iż kurator w szczególności powinien się postarać niezwłocznie o powołanie organów spółki, a w razie potrzeby o jej likwidację. Ostatecznie postępowanie w sprawie I C 96/11 przed SO w Gorzowie Wlkp.. z zapłatą zostało podjęte, następnie powódka cofnęła powództwo i postanowieniem z dnia 12 listopada 2013 r. Sąd umorzył postępowanie w sprawie. W dniu 31 stycznia 2012 roku. Spółka (...), reprezentowana przez L. K. (1), jako członka Zarządu i (...) spółka z o.o. z siedzibą w S. również reprezentowana przez L. K. (1), zawarły umowę cesji. Jej przedmiotem była wierzytelności w wysokości 163.000 zł, przysługująca (...) Sp. z o.o. jako cedentowi w stosunku do L. K. (1) jako dłużnika, z tytułu umowy pożyczki z dnia 10 września 2009 roku. W § 2 umowy cesji cedent oświadczył, że wierzytelność istnieje i przysługuje cedentowi oraz, że toczy się postępowania sądowe dot. tej wierzytelności przed Sądem Okręgowym w Gorzowie Wlkp. w sprawie o sygn. akt I C 96/11. Cedent oświadczył również, że nie posiada wobec L. K. (1) żadnych innych wierzytelności. Umowa została zawarta w formie pisemnej. Podpisy złożone przez przedstawiciela stron zostały notarialnie poświadczone.

Na dzień 8 lutego 2012 r. uprawnionym do reprezentacji w spółce (...) Sp. z o.o. był każdy z dwóch członków zarządu samodzielnie. Rozporządzenie prawem lub zaciągnięcie zobowiązania do świadczenia o wartości przekraczającej równowartość 100.000 euro, wymagało współdziałania dwóch członków zarządu. Na ten dzień członkami zarządu byli: L. K. (1) i A. T.. Wspólnikami spółki „(...)” byli: spółka (...) Sp. z o.o. w (...) z siedzibą w H..

Wyrokiem z dnia 25 maja 2012 roku, sygn. akt IX GC 794/11 Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie z powództwa (...) z siedzibą w H. przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. w przedmiocie rozwiązania spółki, w punkcie 1 orzekł rozwiązanie spółki (...) Sp. z o.o. oraz w punkcie 2 ustanowił likwidatora w osobie S. K..

W dniu 17 lipca 2012 roku spółka (...) Sp. z o.o. „w likwidacji” z siedzibą w S. reprezentowana przez likwidatora S. K. jako cedenta zawarła ze spółką (...) S.A. z siedzibą w W. jako cesjonariuszem, umowę cesji wierzytelności. Cedent oświadczył, że przysługuje mu wobec L. K. (1) wierzytelność w wysokości 163.000 zł z tytułu niezwrócenia spółce (...) Sp. z o.o. w S., co, do której L. K. (1) powołuje się na rzezoną pożyczkę zawartą w dniu 20 lipca 2009 roku. Umowa cesji z dnia 17 lipca 2012 roku dotyczyła połowy wierzytelności przysługującej spółce (...) Sp. z o.o. wobec L. K. (1), tj. kwoty 81.500 zł.

W dniu 31 stycznia 2012 roku spółka (...) z siedzibą w H., wspólnik w spółce (...) Sp. z o.o., wniosła do Sądu Okręgowego w Szczecinie, pozew przeciwko: (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. i (...) Sp. z o.o. w S., o ustalenie, że umowa cesji wierzytelności, zawarta w dniu 31 stycznia 2012 r. pomiędzy tymi pozwanymi spółkami jest nieważna. Sprawa toczyła się pod sygn. akt VIII GC 77/13. Ostatecznie Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 9 września 2013 r., oddalił powództwo o ustalenie nieważności tej umowy cesji. Sąd uznał, że powódka nie wykazała interesu prawnego w wystąpieniu z powództwem o ustalenie.

Po takich ustaleniach, dokonując ich kwalifikacji prawnej, Sąd Okręgowy ocenił powództwo powodowej spółki jako uzasadnione w całości.

Powódka roszczenie zapłaty kwoty 81.500 zł wywodziła z umowy cesji wierzytelności z 17 lipca 2012 roku. Przedmiotem cesji była wierzytelność spółki (...) Sp. z o.o. przysługująca wobec L. K. (1), wynikająca (jak wskazano w § 1 umowy) z „rzezonej” umowy pożyczki z dnia 20 lipca 2009 roku. (...) SA w ramach cesji nabyła 50 % wskazanej wierzytelności, czyli kwotę 81.500 zł. Pozwany kwestionując roszczenie z pozwu twierdził, że umowa pożyczki z 2009 r. była nieważna, a on na datę umowy z 17 lipca 2012 r. nie miał żadnych zobowiązań pieniężnych wobec spółki (...), spółka ta bowiem już wcześniej zbyła swoją wierzytelność wobec niego (z umowy pożyczki) na rzecz (...) Sp. z o.o.

Sąd uznał, że podstawę prawną roszczenia powódki jest art. 509 § 1 k.c. Przepis ten stanowi, że przelew wierzytelności (cesja) jest umową, na podstawie, której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). Przedmiotem cesji mogą być wierzytelności, rozumiane, jako prawa podmiotowe przysługujące wierzycielowi do żądania od dłużnika spełnienia świadczenia. Chodzi co do zasady o wierzytelność istniejącą, którą cedent może swobodnie rozporządzać, nabycie wierzytelności może nastąpić tylko wówczas i tylko w takim zakresie, w jakim przysługiwała zbywcy. Oznacza to, że do umów zbycia wierzytelności nie ma zastosowania zasada *nemo in alium plus iuris transfere potest quam ipso habet*, a cesjonariusza nie chroni dobra wiara. Tak więc brak wierzytelności czyni umowę o przelew wierzytelności nieskuteczną prawnie.

Sąd podkreślił, że podstawowe fakty ustalone w sprawie nie były kwestionowane, odmiennie natomiast strony oceniały skutki prawne obu cesji, tj. umowy z dnia 31 stycznia 2012 r. zawartej pomiędzy spółką (...) a spółką (...), oraz umowy z dnia 17 lipca 2012 r. zawartej pomiędzy spółką (...), a powodowa spółka. Badając skuteczność umowy cesji wierzytelności z dnia 17 lipca 2012 r. Sąd oceniał również czy wierzytelność z umowy pożyczki z dnia 20 lipca 2009 roku, przysługująca spółce (...), jako pożyczkodawcy wobec pozwanego, jako pożyczkobiorcy istnieje. Umowa z 20 lipca 2009 r. była zawarta przez (...) Sp. z o.o. reprezentowaną prawidłowo przez pełnomocnika w osobie A. K. (art. 210 § 1 k.s.h.), z tym jednak że na udzielenie pożyczki - członkowi zarządu spółki (...) - L. K. (1) - nie było wymaganej zgody zgromadzenia wspólników. Przepis art. 15 § 1 k.s.h. stanowi, że zawarcie przez spółkę kapitałową umowy kredytu, pożyczki, poręczenia lub innej podobnej umowy z członkiem zarządu, rady nadzorczej, komisji rewizyjnej, prokurentem, likwidatorem albo na rzecz którejkolwiek z tych osób wymaga zgody zgromadzenia wspólników albo walnego zgromadzenia, chyba, że ustawa stanowi inaczej. Regulacja ta ma charakter przepisu bezwzględnie obowiązującego i na jego stosowanie nie mają - co do zasady - wpływu postanowienia umowy spółki. W szczególności nie jest dopuszczalne uchylenie wymogu uzyskania zgody. Brak zgody, o której mowa w art. 15 § 1 k.s.h., rodzi skutek określony w art. 17 § 1 k.s.h. Przepis ten stanowi, że jeżeli do dokonania czynności prawnej przez spółkę

ustawa wymaga uchwały wspólników czynność prawna dokonana bez wymaganej uchwały jest nieważna. Zgodnie z art.17 § 2 k.s.h. zgoda może być wyrażona przed złożeniem oświadczenia przez spółkę albo po jego złożeniu, nie później jednak niż w terminie dwóch miesięcy od dnia złożenia oświadczenia przez spółkę. Potwierdzenie wyrażone po złożeniu oświadczenia ma moc wsteczną od chwili dokonania czynności prawnej.

Uwzględniając te regulacje prawne Sąd stwierdził, że skoro zgromadzenie wspólników nie wyraziło zgody w formie uchwały na zawarcie umowy pożyczki w dniu 20 lipca 2009 roku ani bezpośrednio przed podpisaniem umowy ani też w terminie, o którym mowa w art.17 § 2 k.s.h to umowa ta dotknięta jest sankcją nieważności zgodnie z art. 15 §1 k.s.h w zw. z art. 17 §1 k.s.h. Jest to nieważności o charakterze bezwzględny (art. 58 k.c.) , a to oznacza, że czynność prawna nie wywołuje żadnych skutków w sferze cywilnoprawnej. Stan nieważności z przyczyn wskazanych w komentowanym przepisie powstaje z mocy samego prawa i datuje się od początku (ex tunc), tzn. od chwili dokonania czynności. Stwierdzenie bezwzględnej nieważności umowy pożyczki z dnia 20 lipca 2009 roku skutkuje wnioskiem, że wiarytelność z tego tytułu nie istnieje. Ta konkluzja nie zmienia jednak tego, że L. K. (1) faktycznie pobrał pieniądze od spółki (...) w kwocie 163.000 zł, czemu tak naprawdę nie zaprzeczył i co wynika wprost z treści protokołów spisanych ze spotkania z A. T. . Sąd podkreślił, że na zawarcie umowy z 20 lipca 2009 roku nie było zgody wszystkich udziałowców a już na pewno spółki (...) (drugiego ze wspólników (...)), wskazują protokoły z 6 sierpnia, 12 sierpnia i 14 sierpnia 2009 r. sporządzone w języku niemieckim (w tłumaczeniu uwierzytelnionym na język polski). Wynik postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Międzyrzeczu w sprawie przeciwko L. K. (1) nie miał bezpośredniego znaczenia dla tej sprawy.

Dokonując oceny ważności umowy pożyczki z lipca 2009 roku Sąd podkreślił, że z uwagi na sposób reprezentacji (...) przez członków zarządu w spółce zaistniał pat decyzyjny. Nie było możliwe podjęcie przez zgromadzenie wspólników stosownej uchwały, umożliwiającej skuteczne dochodzenie roszczeń od L. K. (1) przed Sądem. To było przyczyną sądowego ustanowienia kuratora do prowadzenia spraw i reprezentowania spółki na podstawie art. 42 § 1 k.c., który wstąpił do udziału w sprawie I C 96/11 przed Sądem Okręgowym za spółkę (...).

Nieważność umowy pożyczki oznacza nieistnienie wiarytelności tej umowy. Przedmiotem cesji z 17 lipca 2012 r. było więc nienależne świadczenie, które L. K. (1) uzyskał od spółki (...) o.o. w dniu 20 lipca 2009 r. Wynika to wprost z umowy cesji, gdzie podając przedmiot nie określono go jako wiarytelność z umowy pożyczki tylko wiarytelność wobec L. K. (1) w wysokości 163.000 zł z tytułu niezwrócenia (...) Sp. z o.o. w S. co do której L. K. (1) powołuje się na rzekomą pożyczkę zawartą w dniu 20 lipca 2009 roku. W konsekwencji sąd pierwszej instancji uznał, że zarzuty pozwanego, iż powódka nie nabyła umową z dnia 17 lipca 2012 r. żadnej wiarytelności ponieważ we wskazanej umowie brak jest określenia podstawy faktycznej i prawnej zobowiązania, a tym samym brak jest właściwego określenia cedowanej wiarytelności, są całkowicie chybione. Wiarytelność w umowie została przez strony odpowiednio określona, to jest na tyle, że pozwala skonkretyzować wiarytelność będącą przedmiotem umowy cesji. Umowa zawiera oznaczenie stron stosunku zobowiązaniowego, określa wysokość świadczenia oraz jego przedmiot. W § 1 punkt 1 umowy cesji cedent oświadczył, że przysługuje mu wobec pozwanego L. K. (1) wiarytelność w wysokości 163.000 zł z tytułu „niezwrócenia (...) Sp. z o. o z siedzibą w S. wskazanej kwoty, co do której L. K. (1) powołuje się na rzekomą umowę pożyczki zawartą w dniu 20 lipca 2009 r.” Wskazywanie przez strony umowy z dnia 17 lipca 2012 r. określenie ”rzekoma umowa pożyczki” świadczyło o tym, że strony tej umowy poddawały w wątpliwość ważność umowy pożyczki z dnia 20 lipca 2009 r., jednakże nie budziło wątpliwości stron, iż dłużnik-pozwany L. K. (1) faktycznie pobrał od spółki (...) Sp. z o.o. kwotę 163.000 zł. Z treści umowy cesji wynika, że cedent czyli spółka (...) Sp. z o.o., przeniósł na powodową spółkę 50% wiarytelności tj.81.500 zł, przysługującej mu wobec dłużnika w osobie L. K. (1). K. uzyskał uprzednio od spółki (...) świadczenie pieniężne w kwocie 163.000 zł, bez podstawy prawnej a zatem zobowiązany jest do zwrotu wskazanego świadczenia, jako nienależnego. Tak więc wiarytelność będąca przedmiotem umowy z dnia 17 lipca 2012 roku istniała w chwili zawarcia umowy przelewu, choć nie wynikała z umowy pożyczki, stanowiła bowiem nienależne świadczenie uzyskane przez pozwanego bez podstawy prawnej. Tak więc źródłem powstania wiarytelności, będącej przedmiotem umowy cesji z dnia 17 lipca 2012 roku było nienależne świadczenie na rzecz pozwanego, wynikające z nieważnej umowy pożyczki, mające swoją podstawę prawną w art.405 k.c. w zw. z art.410 § 1 i § 2 k.c.

Sąd jednocześnie uznał, że obrona pozwanego polegająca na twierdzeniu jakoby wierzytelność z tytułu rzekomej umowy pożyczki, została zbyta w drodze innej, a wcześniejszej umowy cesji bo z dnia 31 stycznia 2012 r. zawartej pomiędzy spółką (...) Sp. z o.o. i spółką (...) Sp. z o.o., nie zasługuje na podzielenie. W ocenie Sądu Okręgowego umowa z dnia 31 stycznia 2012 r., jest nieważna. Została bowiem zwarta już po dacie ustanowienia przez sąd dla spółki (...) kuratora do prowadzenia i reprezentowania spółki. Kuratora ustanowiono postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2011 r., a umowa cesji została zawarta w dniu 31 stycznia 2012 r., czyli już po ustanowienia dla reprezentacji spółki kuratora. Nieprawidłowy sposób reprezentacji spółki (...) Sp. z o.o. przy umowie z dnia 31 stycznia 2012 r. narusza art. 39 k.c. i powoduje, że czynności prawna podjęta z jego naruszeniem jest bezwzględnie nieważna jako sprzeczna z ustawą na podstawie art. 58 §1 k.c. Nadto skoro umowa pożyczki okazała się nieważna to nie mogła ona być przedmiotem umowy cesji.

W konsekwencji takich ustaleń i rozważań sąd pierwszej instancji uznał, że powództwo jest uzasadnione i je uwzględnił. Sąd przyjął, że umowa cesji z dnia 17 lipca 2012 roku w oparciu, o którą powódka nabyła względem pozwanego wierzytelność w kwocie 81.500 zł, wynikającą z nienależnego świadczenia (art. 405 w zw. z art. 410 § 2 k.c.) okazała się ważna, a wierzytelność istniejąca. Do tego niekwestionowane było w sprawie i to, że pozwany pobrał pieniądze ze spółki (...) 163.000 zł.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z jego wynikiem, w oparciu o art.98 §1 k.p.c.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł pozwany zaskarżając powyższe orzeczenie w całości.

Pozwany sformułował następujące zarzuty apelacyjne:

1. zarzut faktyczny - polegający na niezgodności ustaleń faktycznych sądu z materiałem dowodowym zebrany w sprawie, w szczególności poprzez ustalenie, że umowa cesji zawarta w dniu 31.01.2012r jest nieważna z uwagi na wady w reprezentacji spółki (...) Spółka z o.o.;
2. zarzut naruszenie prawa materialnego (art. 368 k.p.c.), a w szczególności przepisu art. 42§ 1 k.c. polegające na jego błędnej wykładni poprzez przyjęcie, że ustanowienie kuratora w trybie art. 42§1 k.c, powoduje wygaśnięciem mandatu członków zarządu spółki z o.o. i pozbawia członków zarządu prawa do reprezentowania spółki z o.o.

W konsekwencji takich zarzutów apelacyjnych pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa, a nadto zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego za obydwie instancje według norm przepisanych. W ewentualnym wniosku apelacyjnym pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu kosztów dotychczasowego postępowania.

Powód w odpowiedzi na apelacje pozwanego wniósł o jej oddalenie szerzej się do zarzutów apelacyjnych odnosząc i domagając się jednocześnie zasądzenia od apelującego na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

apelacja pozwanego jako pozbawiona zasadności podlegała oddaleniu.

W obecnie obowiązującej procedurze cywilnej sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania (uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, Lex nr 341125). Sąd drugiej instancji jako sąd meriti ma obowiązek dokonania ustaleń faktycznych i to niezależnie od tego, czy wnoszący apelację podniósł zarzut dokonania wadliwych ustaleń faktycznych lub ich braku. Dokonanie ustaleń faktycznych umożliwia bowiem sądowi drugiej instancji ustalenie podstawy prawnej wyroku, a więc dobór właściwego przepisu prawa materialnego, jego wykładnię oraz dokonanie aktu subsumcji. W uzasadnieniu wyroku sąd musi wskazać podstawę faktyczną i prawną rozstrzygnięcia, musi przeto wskazać fakty, które uznał za udowodnione, dowody na

których się oparł, i przyczyny dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Jeżeli sąd drugiej instancji nie uzupełnia postępowania dowodowego ani, po rozważeniu zarzutów apelacyjnych, nie znajduje podstaw do zakwestionowania oceny dowodów i ustaleń faktycznych orzeczenia pierwszoinstancyjnego, może te ustalenia przyjąć za podstawę faktyczną swojego orzeczenia. Przyjmuje się, że w takiej sytuacji jest wystarczające, by stanowisko to znalazło wyraźne odzwierciedlenie w uzasadnieniu sądu odwoławczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2009 r. IV CSK 110/09, LEX nr 518138). W przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe nie było uzupełniane, uwzględniając przeto uwagi poczynione powyższej Sąd Apelacyjny stwierdza, że ustalenia sądu pierwszej instancji w całości podziela i przyjmuje je za własne, stąd ostatecznie zbędne jest ich powtarzanie. Sąd odwoławczy w całości też akceptuje dokonaną przez sąd pierwszej instancji kwalifikację prawną ustalonego w sposób niewadliwy stanu faktycznego. Powód choć w apelacji sformułował zarzut naruszenia prawa materialnego oraz niezgodności ustaleń faktycznych z zebrany materiał dowodowy to w istocie zarzucał, że wskutek niewłaściwej wykładania art. 42 k.c. błędnie oceniono umowę cesji z 31 stycznia za nieważną niesłusznie przyjmując, że z uwagi na niewłaściwą reprezentację spółki (...) jest ona nieważna. Pozwany twierdził, że przedmiotem obu umów cesji była ta sama wierzytelność przysługująca spółce (...) w stosunku do niego. Zaznaczył więc, że choć w umowie z dnia 31.01.2012r. jako podstawę faktyczną istnienia cedowanej wierzytelności wskazano umowę pożyczki, a w umowie z dnia 17 lipca 2012r. jako podstawę faktyczną wskazano rzekomą umowę pożyczki czyli w istocie świadczenie nienależne to obie umowy cesji dotyczą tej samej wierzytelności.

Przed odniesieniem się do tego ostatniego twierdzenia pozwanego - niepodzielonego przez Sąd Okręgowy, Sąd Apelacyjny, wobec rozważań prawnych sądu pierwszej instancji, już tylko krótko przypomina, że przelew wierzytelności (cesja) polega na przeniesieniu wierzytelności z majątku dotychczasowego wierzyciela do majątku osoby trzeciej na mocy umowy zawartej między zbywcą wierzytelności (cedentem) a jej nabywcą (cesjonariuszem) - art. 509 § 1 k.c. przedmiotem przelewu jest wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do zadania od dłużnika świadczenia (por. art. 353 k.c.). Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki łączył go z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Ustawodawca przesądził, że wraz z wierzytelnością przechodzą prawa związane z jej właściwością, a więc wszelkie prawa uboczne, np. odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Przelew wierzytelności jest czynnością prawną kausalną. Umowa sprzedaży, zamiany przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły - art. 510 § 1 k.c. Aby wierzytelność mogła stać się przedmiotem rozporządzenia, musi być oznaczona, zindywidualizowana. Skuteczne jednak jest zbycie wierzytelności nieoznaczonej dokładnie w umowie przelewu, jeżeli można ją określić na podstawie treści stosunku zobowiązaniowego z którego wynika. Skuteczna jest zatem cesja wierzytelności „oznaczalnej”. Takie stanowisko jest utrwalone w orzecznictwie sądowym (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1999 r. III CKN 423/98, OSNC 2000/5/92 czy z dnia 16 kwietnia 2009 r. I CSK 487/08, LEX nr 577540). Cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tyle praw, ile przysługuje jego poprzednikowi prawnemu. Tak jak to już przyjął Sąd Okręgowy brak wierzytelności czyni umowę o przelew wierzytelności nieskuteczną prawnie.

Umowa określona jako pożyczka pieniężna z dnia 20 lipca 2009 r. mająca być udzielona przez spółkę (...) L. K. (1), tak jak to przyjął Sąd Okręgowy, jest umową nieważną. Naruszenie art. 15 § 1 k.s.h. zagrożone jest sankcją z art. 17 § 1 k.s.h. Niewątpliwie celem regulacji jest zapewnienie współnikom kontroli nad dokonywaniem przez spółkę czynności, z którymi wiążą się istotne zobowiązania finansowe z udziałem osób, które wchodzi w skład organu spółki. Jeżeli więc czynność została dokonana bez wymaganej zgody właściwego organu spółki, a ten w terminie 2 tygodni od złożenia oświadczenia przez spółkę zgody nie wyraził to strony nie zawarły kontraktu. Innymi spółki nie łączyła L. K. (1) umowa pożyczki, spółce (...) nie przysługiwało prawo podmiotowe w postaci prawa do żądania zwrotu przedmiotu pożyczki. Stąd prawo wierzyciela do żądania od L. K. (1) zwrotu pożyczki jako nieistniejące nie mogło być oczywiście przedmiotem cesji. Do stosunków spółki (...) z L. K. (1) zastosowanie miały przepisy dotyczące bezpodstawnego wzbogacenia, tj. art. 405 i dalsze przepisy kodeksu cywilnego w zw. z art. 2 k.s.h. Tak więc przedmiotem styczniowego przelewu nie mogło być prawo podmiotowe spółki (...) do żądania od dłużnika L. K. (1) świadczenia w postaci zwrotu pożyczki. Spółce (...) taka wierzytelność bowiem nigdy nie przysługiwała. Już tylko brak takiej

wierzytelności oznacza, że umowa o przelew wierzytelności z dnia 31 stycznia 2012 r. jest nieskuteczna prawnie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2014 r. i przywołane w nim orzeczenia, wyrok SN cytowany przez Sąd Okręgowy).

Przyjmuje się możliwość cedowania wierzytelności wynikających ze stosunków wzajemnych. Przy przenoszeniu wierzytelności ze stosunków wzajemnych nie jest istotne czy źródłem jest umowa czy też wywodzą się z innych zdarzeń prawnych. W tym wypadku nie istnieje nierozzerwalna więź pomiędzy długiem, a wierzytelnością. Należy jeszcze pamiętać o tym, że w każdym wypadku zawarcia umowy możliwe jest poszukiwanie jej treści w drodze właściwej wykładni. Należy wówczas skorzystać z art. 65 k.c. i, jeżeli jest to możliwe, spróbować odkodować zgodny z zamiarem stron cel umowy, nie zaś kierować się jej dosłownym brzmieniem. Uwzględniając poczynione wyżej rozważania - po pierwsze co do braku tożsamości przedmiotu przelewu w obu umowach cesji, a po drugie co do oznaczalności wierzytelności z umowy przelewu z 17 lipca 2012 r. całkowicie słusznie sąd pierwszej instancji ustalił nieistnienie wierzytelności w postaci żądanie od dłużnika zwrotu pożyczki mającej być przedmiotem przelewu w umowie z 31 stycznia 2012 r. oraz istnienie wierzytelności będącej przedmiotem przelewu w drugiej umowie pomiędzy spółką (...) w likwidacji, a spółką (...) SA, i jej dostateczne określenie - zapis §1 u. 1 umowy 17 lipca dokładnie precyzuje wierzytelność jako pieniężną o określonej wysokości do zapłaty której dłużnik jest zobowiązany z tytułu uzyskania świadczenia nienależnego kosztem spółki (...). Nie było kwestionowane, że L. K. (1) posiadał dług wobec spółki (...) z pobranej w dniu 20 lipca 2009 r. kwoty pieniężnej w wysokości 163 000 zł. Pozwany w istocie nie przedstawił szerszej argumentacji co do tożsamości przedmiotu przelewu w obu umowach cesji, nie odniósł się do argumentacji przedstawionej w tym zakresie przez sąd pierwszej instancji. Jednak wbrew jego kategorycznemu twierdzeniu o tożsamości wierzytelności nie ma tu mowy, identyczna jest jedynie kwota wierzytelności pieniężnej (tj. raz 163 000 zł, a raz 50 % tej kwoty), ale to wszystko. Już tylko taka ocena umowy z 31 stycznia 2012 r. oznacza, że nie było przeszkód do zawarcia umowy z 17 lipca 2012 r., która została zawarta ważnie i jest skuteczna.

Dla wyczerpania argumentacji Sąd Apelacyjny stwierdza, że nie podziela zarzutu apelującego powoda, iż sąd pierwszej instancji błędnie ocenił, że po dacie ustanowienia dla spółki (...) kuratora w trybie art. 42 § 1k.c., czyli po dniu 31 października 2011r., wyłącznie kurator był upoważniony do reprezentowania tej spółki. Pozwany prezentował stanowisko, że ustanowienie kuratora w żadnym przypadku nie pozbawiło uprawnień członków zarządu do reprezentacji spółki zgodnie z warunkami określonymi stosownymi przepisami i umową spółki. Pozwany podkreślał, że w dacie ustanowienia kuratora spółka (...) miała ona nadal 2-osobowy zarząd, wpisany do rejestru sądowego, a sama spółka nie była postawiona w stan likwidacji czy upadłości. W ocenie pozwanego w okresie od ustanowienia kuratora tj. od 31 października 2011r. do dnia 31 stycznia 2012r. nie zaistniało żadne zdarzenie faktyczne czy też prawne, które by skutkowało wygaśnięciem jego mandatu jako członka zarządu rzeczony spółki, w każdym razie według apelującego takim zdarzeniem nie było postanowienie Sądu Rejonowego w Zielonej Górze ustanawiające kuratora w trybie art. 42 §1 k.c. Z taką argumentacją nie sposób się zgodzić. Zanim jednak Sąd rozwinie takie swoje stanowisko kilka uwag na temat samej samego kuratora z art. 42 k.c. Podstawowym przepisem regulującym instytucję kuratora dla osoby prawnej jest przepis art. 42 k.c. i do niego Sąd ograniczył swoje rozważania jako, o takiego kuratora chodzi w przedmiotowej sprawie. Zgodnie z brzmieniem cyt. przepisu, jeżeli osoba prawna nie może prowadzić swoich spraw z braku powołanych do tego organów, sąd ustanawia dla niej kuratora, który to powinien postarać się powołanie organów osoby prawnej, w razie potrzeby o jej likwidację. W praktyce stosowania cyt. regulacji zauważa się jej ogólnikowość. Podstawową jednak przesłanką ustanowienia kuratora dla osoby prawnej w trybie art. 42 k.c. jest „niemożność prowadzenia spraw” a nie brak organów osoby prawnej (zob. Działanie osoby prawnej, aut. K.A.Dadańska, Wydawnictwo C.H.Beck Warszawa 2006, s.86 i przywołana tam literatura). Niewątpliwie to z rozstrzygnięcia sądu wynika do jakich działań kurator osoby prawnej jest upoważniony. Tak więc decyzja sądu co do zakresu uprawnień kuratora, zawarta w jego postanowieniu jest wiążąca i niewątpliwie wyznacza zakres jego umocowania. Działania kuratora mogą objąć sferę zarządzania, jak i reprezentacji. Mogą to być działania czynności faktyczne, organizacyjne, wchodzące w zakres zarządzania, oraz czynności organizatorskie o charakterze zewnętrznym, wchodzące w zakres reprezentacji, pozostające poza zakresem zarządzania takie jak czynności rejestrowe (zgłoszenie upadłości, likwidacji). Mogą to też być określone czynności prawne (w tym procesowe). Czynności kuratora wykraczające poza zakres określony postanowieniem sądu są bezskuteczne. W

zaświadczeniu dla kuratora sąd określa zakres uprawnień (art. 604 k.p.c.). Jest to niezbędne ,gdyż zakres ten nie jest ustawowo określony, lecz zdeterminowany przez cel ,dla którego kurator został ustanowiony. Niewątpliwie warunkiem skuteczności czynności kuratora prawa materialnego , a takim jest kurator z art. 43 k.c. , jest to by był on umocowany przez sąd do dokonania danej czynności. Kuratela dla osoby prawnej ustaje w razie osiągnięcia celu ,dla którego została ustanowiona. Charakter prawny kuratora dla osoby prawnej ustanowiony na podstawie art. 42 k.c. różnie jest oceniany w literaturze. Według części doktryny jest to guasi-organ o specjalnej kompetencji, inni autorzy przyjmują , że kurator nie jest organem, według niektórych ma on status przedstawiciela ustawowego (zob. Działanie osoby prawnej...j/w,s.90). Oceniając pozycję prawną kuratora ustanowionego na podstawie art. 42 k.c. należy przyjąć ,że nie jest on organem osoby prawnej, gdyż katalog organów w ramach każdej osoby prawnej jest ściśle określony przez ustawodawcę (Komentarz do części ogólnej kodeksu cywilnego pod. red. Małgorzaty Pyziak -Szafnickiej, Lex ,Warszawa 2009 r., s. 390). Tak więc ustanowiony przez sąd może być uznany za przedstawiciela ustawowego osoby prawnej, występuje na zewnątrz w charakterze jej funkcjonariusza ,działa w granicach umocowania określonego w zaświadczeniu (j/w - s.91, a nadto Konrad Osajda –komentarz Systemu Informacji Prawnej Legalis ,wydanie 12 do art. 42 k.c.).

Sąd Rejonowy w Zielonej Górze - w trybie art. 42§1 k.c. - postanowieniem z dnia 31.10.2011r. ustanowił kuratora dla spółki (...) Sąd jednocześnie upoważnił kuratora do prowadzenia spraw w/w spółki oraz jej reprezentacji z zastrzeżeniem, że w szczególności powinien postarać się niezwłocznie o powołanie jej organów, a w razie potrzeby o jej likwidację. W rozbudowanym uzasadnieniu takiego rozstrzygnięcia sąd rejestrowy nie negował faktu istnienia we wskazanej spółce zarządu. Stwierdził natomiast , szeroko też takie swoje stanowisko uzasadniając , z odwołaniem się do poglądów piśmiennictwa , dokonując wykładni systemowej i celowościowej art. 42 k.c. , że istnieje możliwość ustanowienia kuratora ,choć dany organ osoby prawnej istnieje, ale w wyniku „pata decyzyjnego „ nie jest możliwe działanie osoby prawnej .W takiej sytuacji jest możliwe niewątpliwie zastosowanie przepisu art. 42 k.c. Sąd w konsekwencji przyjął , że jest upoważniony do określenia zakresu uprawnień kuratora poza czynności wprost wskazane w art. 42 § 2 k.c. Przedmiotowe postanowienie, zgodnie z treścią art. 603 §3 k.p.c., było skuteczne i wykonalne z chwilą jego wydania. L. K. (1) w toku postępowania sądowego o ustanowienie kuratora , jako jego uczestnik , mógł kwestionować postanowienie Sądu Rejonowego w Zielonej Górze , tj. złożyć zażalenie, czego jednak - co podała powódka - skutecznie nie uczynił. Pozwany nie twierdził przy tym by postanowienie to nie obowiązywało w dacie styczniowej umowy z 2012 r. Niesporne jest przy tym ,że kurator został ustanowiony w czasie gdy był już złożony przeciwko L. K. (1) pozew o zapłatę pobranej ze spółki kwoty 163 000 zł., w ogóle impulsem do jego ustanowienia było założenie sprawy I C 96/11. Przedmiotowa sprawa zakończyła się postanowieniem o umorzeniu postępowania , ale dopiero z dnia 12 listopada 2013 r. Stąd należy się zgodzić ,że stanowiskiem powódki zaprezentowanym w odpowiedzi na apelację ,że oczywiście pozwany jako członek zarządu spółki (...) nie utracił automatycznie swojego mandatu , podobnie jak i nadal istniał zarząd jako organ spółki , jednak zakres jego uprawnień był ograniczony treścią postanowienia o ustanowieniu kuratora dla spółki (...), poprzez przekazania temu właśnie kuratorowi umocowania do określonych działań. Oznacza to ,że L. K. (1) w dniu 31stycznia 2012r był pozbawiony prawa do reprezentowania spółki (...) w zakresie zawarcia umowy przelewu . Umowa z 31 stycznia 2012r. (nieskuteczna z przyczyny opisanej wyżej) jest przeto nieważna z tego powodu ,że spółka (...) nie była właściwie reprezentowana. Podsumowując :umowa zawarta przez organ nieuprawniony do reprezentacji osoby prawnej jest wadliwa. W art. 39 wprost sankcji wadliwej umowy zawartej przez rzekomy organ nie określono. W doktrynie i piśmiennictwie reprezentowane są w tym zakresie dwa zasadnicze stanowiska. Dominująca jest ocena ,że umowa zawarta przez rzekomy organ jest bezwzględnie nieważna. Ustalono to na podstawie art. 38 w zw. z art. 58§1 k.c. Z kolei zgodnie z drugim stanowiskiem uzasadnione jest zastosowanie w drodze analogi przepisów art. 103 ,względnie nawet 104 k.c. Możliwe jest de lege lata przyjęcie konstrukcji tzw. fałszywego organu osoby prawnej i zastosowanie per analogiam przepisu art. 103 k.c. zarówno w sytuacji, w której czynności prawnej dokonuje "prawidłowo ukształtowany organ osoby prawnej", a dla wywołania skutków tej czynności brakuje wystąpienia jedynie dalszych jeszcze zdarzeń prawnych ,jak i wówczas, gdy pojawia się od początku brak właściwej reprezentacji osoby prawnej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2014 r. III CSK 33/13 ,LEX nr 1455726).Niesporne jest ,że spółka (...) umowy z dnia 31 stycznia 2012 r. nie potwierdziła , a likwidator

tej spółki dokonał przelewu wierzytelności o zwrot kwoty 163 000 zł przez L. K. (1) na rzecz podmiotu trzeciego .|
Oznacza to ,że powyższa umowa w każdym wypadku jest nieważna.

W ustalonym stanie sprawy należy przeto przyjąć ,że postanowieniem z dnia 31 października 2011r. Sąd Rejonowy w Zielonej Górze ustalił wiążąco , iż to wskazany przez niego kurator dla spółki (...) jest umocowany do jej reprezentowania przy czynnościach materialnych .

Oznacza to ostatecznie ,że Sąd Okręgowy w ustalonym poprawnie stanie faktycznym , z wypunktowaniem wszystkich istotnych w sprawie faktów (z punktu widzenia przepisów prawa materialnego mających zastosowanie w sprawie) zastosował właściwe przepisy prawa materialnego , nie uchybił przy tym wykładni art. 42 k.c.

W konsekwencji takich ustaleń Sąd Apelacyjny, nie podzielając zarzutów z apelacji pozwanego , na mocy art. 385 k.p.c. ,apelację oddalił jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł zgodnie z jego wynikiem , w oparciu o 108 §1 w zw. z art. art.98 §1 i §2 i art. 99 k.p.c. w uwzględnieniem § 6 p. 6 i § 12 u.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. Nr 163, poz. 1349).Na koszty procesu po stronie powódki składało się wynagrodzenie jej profesjonalnego pełnomocnika procesowego w kwocie 2 700 zł.

SSA M. Gołuńska SSA E. Skotarczak SSA A. Sołtyka